

2. Moet artikel 1, lid 2, aanhef en onder b, EEX-Verordening in verbinding met artikel 7, lid 1, IVO aldus worden uitgelegd dat de omstandigheid dat een goed waarop het eigendomsvoorbehoud rust, zich op het tijdstip waarop een insolventieprocedure tegen de koper wordt geopend, bevindt in de lidstaat waar die insolventieprocedure is geopend, ertoe leidt dat een op het eigendomsvoorbehoud gegronde vordering van de verkoper als die van German Graphics moet worden beschouwd als een vordering die betrekking heeft op het faillissement, als bedoeld in artikel 1, lid 2, aanhef en onder b, EEX-Verordening en die daarom buiten het materiële toepassingsgebied van die verordening valt?
3. Is in het kader van vraag 2 van belang dat ingevolge artikel 4, lid 2, aanhef en onder b, IVO het recht van de lidstaat waar de procedure is geopend, bepaalt welke goederen tot de boedel behoren?

(¹) Verordening (EG) nr. 1346/2000 van de Raad van 29 mei 2000 betreffende insolventieprocedures (PB L 160, blz. 1).

(²) Verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (PB 2001, L 12, blz. 1).

Beroep ingesteld op 4 juli 2008 — Commissie van de Europese Gemeenschappen/Franse Republiek

(Zaak C-299/08)

(2008/C 272/08)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordigers: G. Rozet en D. Kukovec, gemachtigden)

Verwerende partij: Franse Republiek

Conclusies

- vaststelling dat de Franse Republiek, met de vaststelling en handhaving van de bij besluit nr. 2006-975 van 1 augustus 2006 ingevoerde artikelen 73 en 74-IV van de code des marchés publics (wetboek overheidsopdrachten), voor zover daarbij is voorzien in een procedure voor „ontwerp opdrachten” (marchés de définition) op basis waarvan een aanbestedende dienst een opdracht voor uitvoering (marché d'exécution) (van diensten, leveringen of werken) kan gunnen aan een van de bedrijven waaraan de ontwerpdracht was gegund, zonder een nieuwe oproep tot mededinging uit te schrijven, of hoogstens met een tot die bedrijven beperkte oproep tot mededinging, de krachtens de artikelen 2, 28 en 31 van richtlijn 2004/18/EG van het Europees Parlement en de Raad van 31 maart 2004 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van

overheidsopdrachten voor werken, leveringen en diensten, op haar rustende verplichtingen niet nagekomen (¹);

- verwijzing van de Franse Republiek in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Met haar beroep verwijt de Commissie verweerster dat zij toestaat dat opdrachten onderhands worden gegund — of middels een beperkte oproep tot mededinging — in gevallen waarin dat volgens richtlijn 2004/18/EG niet is toegestaan. Door onderscheid te maken tussen „ontwerp opdrachten” (marchés de définition) en „uitvoeringsopdrachten” (marchés d'exécution) en door onder bepaalde voorwaarden toe te staan dat laatstgenoemde opdrachten worden gegund aan een van de bedrijven waaraan de aanvankelijke ontwerpdracht was gegund, zonder nieuwe oproep tot mededinging, of hoogstens met een tot alleen die bedrijven beperkte oproep tot mededinging, schendt de Franse regeling immers de fundamentele beginselen van gelijkheid en transparantie waarop richtlijn 2004/18/EG is gesteld. Volgens de Commissie is het uiteraard onmogelijk dat het voorwerp en de criteria voor gunning van een uitvoeringsopdracht nauwkeurig kunnen worden vastgesteld op een tijdsip waarop het project zelf nog niet is omschreven. De ontwerpdracht en de uitvoeringsopdracht zijn twee duidelijk te onderscheiden opdrachten met elk hun eigen voorwerp en gunningscriteria, en zij moeten om die redenen dus elk richtlijn 2004/18/EG naleven.

(¹) PB L 134, blz. 114.

Beroep ingesteld op 9 juli 2008 — Commissie van de Europese Gemeenschappen/Koninkrijk België

(Zaak C-307/08)

(2008/C 272/09)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordigers: J.-P. Keppenne en R. Lyal, gemachtigden)

Verwerende partij: Koninkrijk België

Conclusies

- vaststellen dat het Koninkrijk België, door niet de dubbele belasting te voorkomen van dividenden die door vennootschappen met zetel in een andere lidstaat of een EER/EVA-staat aan natuurlijke personen worden uitgekeerd, de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens artikel 56 EG en artikel 40 van de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte;
- het Koninkrijk België verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

In haar beroep stelt de Commissie dat de Belgische belastingregeling een ongerechtvaardigde beperking van het vrije kapitaalverkeer meebrengt, voor zover zij dividenden die aan natuurlijke personen worden uitgekeerd door vennootschappen die in een andere lidstaat of in een staat van de Europese Economische Ruimte zijn gevestigd („binnenkomende” dividenden), op dezelfde manier zou belasten als dividenden die door in België gevestigde vennootschappen worden uitgekeerd („binnenlandse” dividenden), zonder de bronheffing in de staat van herkomst van de dividenden in aanmerking te nemen. Een dergelijke regeling zou grensoverschrijdende transacties benadelen, voor zover zij particuliere belastingplichtigen ervan zou weerhouden in aandelen van buitenlandse vennootschappen te investeren, en tevens in andere lidstaten gevestigde vennootschappen zou belemmeren om in België kapitaal bijeen te brengen.

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Hoge Raad der Nederlanden (Nederland) op 16 juli 2008 — 1. Makro Zelfbedieningsgroothandel CV, 2. Metro Cash & Carry BV en 3. Remo Zaandam BV tegen Diesel SpA

(Zaak C-324/08)

(2008/C 272/10)

Proceestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Hoge Raad der Nederlanden

Partijen in het hoofdgeding

Verzoeksters: 1. Makro Zelfbedieningsgroothandel CV, 2. Metro Cash & Carry BV en 3. Remo Zaandam BV

Verweerster: Diesel SpA

Prejudiciële vragen

1. Moeten, in het geval dat waren onder het merk van de merkhouder, maar niet door hem en evenmin met zijn uitdrukkelijke toestemming, eerder binnen de EER in de handel zijn gebracht, voor de beoordeling of dit is gebeurd met (impliciete) toestemming van de merkhouder als bedoeld in artikel 7, lid 1, van de Eerste Richtlijn van de Raad van 21 december 1988 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der Lid-Staten (89/104/EEG) ⁽¹⁾, dezelfde maatstaven worden aangelegd als in het geval dat zodanige waren eerder door de merkhouder of met diens toestemming buiten de EER in de handel zijn gebracht?

2. Indien het antwoord op vraag 1 ontkennd luidt: welke — al dan niet (mede) aan de [...] genoemde rechtspraak van het Hof van Justitie in zijn arrest van 22 juni 1994 C-9/93, Jur. 1994, p. I-2757, NJ 1995, 480, inzake IHT Danzinger/Ideal Standard, ontleende — maatstaven moeten dan in het in die vraag als eerste genoemde geval worden aangelegd voor de beoordeling of sprake is van (impliciete) toestemming van de merkhouder in de zin van de genoemde richtlijn?

⁽¹⁾ PB 1989, L 40, blz. 1.

Beroep ingesteld op 18 juli 2008 — Commissie van de Europese Gemeenschappen/Koninkrijk België

(Zaak C-329/08)

(2008/C 272/11)

Proceestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordigers: U. Wölker en G. Rozet, gemachtigden)

Verwerende partij: Koninkrijk België

Conclusies

- vaststellen dat het Koninkrijk België, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die noodzakelijk zijn om te voldoen aan richtlijn 2004/35/EG van het Europees Parlement en de Raad van 21 april 2004 betreffende milieuaansprakelijkheid met betrekking tot het voorkomen en herstellen van milieuschade ⁽¹⁾, de krachtens artikel 19 van deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- het Koninkrijk België verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor omzetting van richtlijn 2004/35/EG in nationaal recht is op 30 april 2007 verstreken. Op de datum waarop het onderhavige beroep is ingesteld, had de verwerende partij de maatregelen die noodzakelijk zijn voor de omzetting van de richtlijn in intern recht met betrekking tot het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest, echter nog niet getroffen.

⁽¹⁾ PB L 143, blz. 56.